

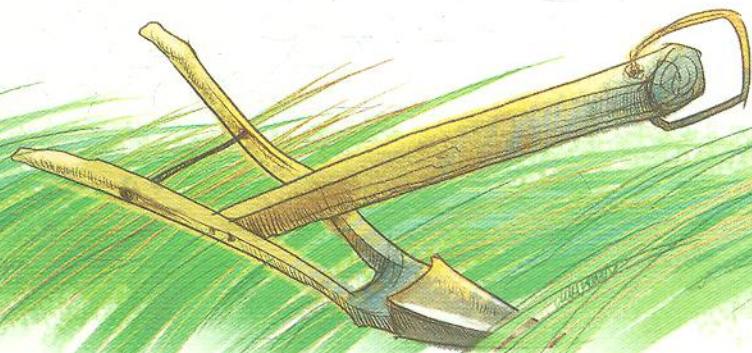

Були собі Степан і Марічка. І було в них шестеро синів та дочка Оленка. Одного дня пішли сини орати й попросили, щоб сестра потім принесла їм обід на поле.

— А де ж ви будете орати? Як я вас знайду? — питає Оленка.
— Ми протягнемо плугом стежку від дому аж до тієї ниви, де будемо орати. То ти по ній іди та й до нас прийдеш.

А змії жив над тим полем у лісі та взяв ту стежку зрівняв із землею й зробив нову, що вела до його палаців. Так Оленка понесла обід братам, а прийшла до змієвого двору. Там її змії і вхопив.

Поприходили сини ввечері додому та й кажуть матері:
— Увесь день ми орали, а нам і пообідати ніхто не приніс.
— Як то? Адже Оленка понесла. Я думала, вона з вами повернеться. Чи не заблукала?
— Треба йти шукати її, — постановили брати.

